

Cvetice iz rajskega vrta.

4. Dobrohotnost.

Dobožen romar je prišel na svojem potovanju do velikega gozda. Ne daleč od male kočice zagleda čudovito lepega otroka, ki je imel v roki pastirsko palico, ob strani mu je pa visela prazna torba. Deček je bridko jokal. Poln sočutja ga vpraša popotnik: „Moj otrok! Kako da si prav sam tukaj? Kaj se ti je zgodilo, da jokaš?“ „Kako ne bi jokal?“ pravi otrok. „Moj oče je imel sto ovac; devetindevetdeset jih je na najboljši paši, ena, in sicer najlepša, pa se je izgubila. Sedaj jo pa iščem in točim bridke solze, ker je ne morem najti; k očetu pa ne smem, dokler je ne dobim.“ Radoveden vpraša popotnik: „Kdo pa je tvoj oče, moj otrok?“ „Moj oče je imeniten gospod. Na tisoče je njegovih podložnikov, na tisoče služabnikov; bogastva ima brez konca in kraja.“ „Če je tvoj oče tako imeniten gospod“, pravi nato popotnik, „kaj pa se méni potem za majhno izgubljeno ovco?“ „Seveda moj oče lahko pogreša ovco“, pravi otrok, „toda ima jo neizrekljivo rad in zato je poslal svojega sina, da bi jo poiskal in s tem pokazal vsem ljudem, kako ljubi ovčico. Ljudje bodo videli, da jaz, edini sin imenitnega gospoda, bos in v raztrgani obleki, vedno v smrtni nevarnosti hodim čez hribe in doline ter iščem ovco; iz tega bodo spoznali, kako ljubi moj oče ovco. Ljudje me slišijo, ko vpijem: Vrne se ovčica, vrni se; saj ti ne bom storil nič hudega in tudi moj oče ne. Kakšno srce bi morali pač imeti, da bi ne bili ganjeni zaradi ljubezni, katero kaže moj oče izgubljeni ovčici?“

Gotovo ste, ljubi otroci, že uganili pomen prilike. Ono čudovito lepo dete je sam Sin božji, ki je prišel na zemljo. Mesto svile in tančice je imel v zibelki — v jaslicah slamo in seno. Ondi je začel iskati izgubljeno ovčico in jo je iskal potem v Egiptu, v Nazaretu in skozi tri leta neprenehoma sedaj v Judeji,

sedaj zopet v Galileji in Samariji, dokler je ni našel na gori Kalvariji. Mi ljudje smo ona ovčica. Greh je bil vzrok, da človeštvo ni več vedelo za pot v nebesa. Jezus nam je zopet pot pokazal in s svojo smrtjo potolažil nebeškega Očeta, da nam je odpustil in nas sprejel kot svoje otroke. Ljubezen Sinu božjega je pa tudi najlepši zgled, kako naj kažemo ljubezen do bližnjega, kako naj razodevamo dobrohotnost, ki je tista čednost, s katero bližnjemu želimo vse dobro, se veselimo, če se mu dobro godi, in mu pomagamo k temu. Kakor je Jezus Kristus sam vedno v dejanju kazal ljubezen do vseh ljudi, tako zahteva tako ljubezen tudi od nas. „Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako bote vedno imeli ljubezen med seboj!“ Tako je govoril apostolom malo pred svojo smrtjo. „Vse, kar hočete, da vam ljudje storé, tudi vi njim storite!“ Ta nauk Zveličarjev so prvi kristijani tako zvesto izpolnjevali, da so pagani kar kazali nanje in rekli: „Glejte, kako se ljubijo med seboj!“

Tudi dobri otroci so se že od nekdanj odlikovali v tej čednosti. Sv. Bernard je imel posebno veselje takrat, če je mogel svojim bratom in sestram kaj dati ali jim kaj pomagati. Sv. Marjeta Ogerska je vselej, kadar je sestra zaslužila kazen, prosila, da bi njo kaznovali. Sveta Marija od križa je imela jako revne stariše. Kot sedemleten otrok jih je že prosila, naj ji ne dajo zajutreka, da si bodo tako kaj prihranili. — Opoludne pa je večkrat bratcu dala del svojega kosilca.

Kako grda pa je nasprotna pregreha — nevoščljivost! Kakor je ljubezen do bližnjega in dobrohotnost nebeška cvetka, tako je nevoščljivost plevel iz pekla. Hudobni duh je bil nevoščljiv Adamu in Evi radi njune prevelike sreče. In dobro veste, otroci, kaj je storil v svoji grdi zavisti. Nevoščljivost je bila vzrok, da je Kajn umoril svojega brata. — Varuj se torej že vsake nevoščljivosti v mislih, bodi potrpežljiv in rad pomagaj drugim otrokom, da se s tem vadiš v dobrohotnosti in postajaš bolj podoben detetu Jezusu.

Al. Stroj.

